

Állítsunk zarándokhelyeket a nyári szünetben!

2023 július 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Nekünk is képesnek kell lennünk hatni az életünkre. - Olvassák el!

A nyár mindig az idős szakos szünet jelképe is egyben. Az emberek sokasága ilyentájt tölti éves szabadságát. A gazdaságot, a termelést bizonyos területeken erősen visszafogják. Még a politika is témahiányossá válik időre. A holtszezon idején hazajönnek az akkreditált nagykövetek az állomáshelyükről, jelezve, hogy a nemzetközi ütközés zónák is alacsonyabb fokozatba kapcsolnak.

Idén azonban a nyári szünet erősen csorbát szenvedni látszik, hisz a legtöbb diplomata nem utazott haza. A nemzetközi térben nincs leállás, és az ukrainai konfliktus mellett a társadalmi robbanások utcai összecsapásokon keresztül jelzik, hogy Európa sok országa képtelen az elcsendesedésre. Történik ez úgy, hogy közben 35 Celsius-fok fölé emelkedik a levegő hőmérséklete, ami megkövetelné, hogy mindenki inkább árnyékba húzódjon, mintsem az utcán vagy a harctéren demonstráljon. Nem ezt a világot éljük.

Mégis van olyan tér, ahol jóleső érzés látni, hogy egyre több embert csal el a korábbi rejtekből a valós hitélet. A szakrális térben mintha megélnék a látszana az aktivitás, a forróság ellenére. A hit ereje korábban felépített falakat, a szkeptikus ellenállás falát töri át. Ha valaki szabadsága napjai egy részét mondjuk zarándokúton tölti, biztosan találkozik a hit evangelizációs erejével. A jó példát és tényszerőséget aláhúzendó eset, amikor egy tizenéves ifjú – egy bibliai névvel élve, Ádám –, aki egyébiránt a fekete öves mobiltelefon-lovagok közé tartozik, képes így szólni a Szűz Mária egyik kegyhelyén eltöltött néhány nap után: „Úgy tőnik, Szűz Mária még engem is képes volt meghekkelni” (megérinteni).

Mert talán mégsem arról van szó teljes egészében – amit eme karcolat írójánál felkészültebb hittudósok, papok állítanak –, hogy az ember hitéletének lényege a szentté válás elérésének reménye. Úgy tartja az Írás, hogy az elírt parancsok teljesítésére, a bűnök elkerülésére tett erőfeszítések esélyt adnak az embernek a megtisztulásra, az emberi szentség elérésére.

De mi van akkor, ha másként közelítjük meg a kérdést, és abból indulunk ki, hogy minden ember – hiszen a Jóisten a maga képére teremtett minket – eleve szentnek születik, csak életvitele, beállítottsága vagy éppen tudatlansága miatt elveszti a megkapott adományt? Sokan találkozhattak azzal, amikor a kisgyermek olyanokat is látnak maguk körül, akiket a felnőttek szeme nem érzékel. S ha eme merész, de talán nem istenkáromló elképzelés igazságot tartalmaz, akkor bűneinkért a felelősséget soha nem háríthatjuk át vagy kérhetjük számon a „fölköztünk állón”.

Mindebből adódóan az úgynevezett szabad akarat nem lenne más, mint a szabad mohóság, gonoszság, érzéketlenség, azaz a szabad, öngyilkos életmód? De hogyan találjon vissza a szentek útjára az, aki elveszíti gyermekét, aki betegséget cipel a mindennapokban vagy például drog- vagy alkoholszenvedély rabja? Kezelhető a fájdalom, amikor a kiábrándultság miatt párkapcsolatok siklanak ki? A zarándokhelyekre cipelt emberi terhektől való megszabadulás sok esetben példázta: igen. Mert csak hinnünk kell, hogy igaza van Ádámnak: a Szűzanya bárkit képes meghekkelni, a helyes és méltó emberi élet útjára kormányozni.

Bárhon, ahol háború dúl, kultúrák csapnak össze vagy modern kori éhséglázadásnak álcázott felfordulást provokálnak, azokat a helyszíneket zarándokhelyekké kellene nyilvánítani. Miként az ősi társadalmakban békét teremteni képes erővé váltak a szakrális szimbólumok helyszínei és időpontjai. Az ókori Görögországban az olimpiai játékok idején is a csönd, az átmeneti harc nélküli élet vált természetes élethelyzetté. Ha tehát bármily parányi igazság is fellelhető abban, hogy az ember maga is szentnek születik, akkor az igazi csöndet garantálni képes zászló bárhová kitűzhető.

Leginkább persze azokon a helyeken volna célszerű, ahol az ember elméjét a gonoszság ármánya járja át, és ez már nemcsak gondolatban, hanem tettekben is megnyilvánul. Mert az igazi szentté vált emberek, mint Szent Domonkos, Szent Ferenc, Szent Rita, Szent Miklós vagy éppen Szent II. János Pál – hogy csak néhányat említsünk közülük – példája és munkássága konkrét helyhez is köthető. A helyek misztériuma tapasztaltan hat az emberre.

Ahogy nekünk is képesnek kell lennünk hatni az életünkre. Nem eleve elrendelt az ember embernek farkasa életkép akkor, ha ellent tudunk mondani annak a rossz gyakorlatnak, amikor a szabad akarat csupán gúny tárgya egyesek, leginkább politikusok kezében.

Az emberi értelem és társa, a lélek akarata a megoldásra, nem pedig pusztításra teremtett. A nyár csöndje pedig visszaköveteli jussát, ahogy Európa a saját békéjét. Csakhogy ezért tenni, sőt szellemi értelemben küzdeni is kell. A keresztény kontinens – Európa – békétlenségének egyik oka a kevés zarándokhely. S ha így áll a helyzet, akkor

pláne le kell számolnunk a csöndb?l fakadó megszokás kábulatával. Mert milyen jogon szabadságot az igazságra hajló és törekv? er?feszítéseket? A földi világban egyre több helyen tomboló ?rűletek, emberek sokaságát pusztító akciók kizárólag emberek által állíthatók meg és le. Ez a jussunk, mely egyben a szabad akarat megnyilvánulása, ami századunkban nem kiválasztott szentek keresztje, hanem mindenki számára kihívásba csomagolt kötelesség.

Csupán annyi engedmény adatik, hogy az egyes ember eldöntheti, az élete mely szakaszában áll csatasorba, és tesz er?feszítést olyan dolgok végigvitelére, mely méltóvá teheti a „hétköznapi” szentség elérésére. Arra, amit a születésünk pillanatában valamennyien kaptunk. S ha példák kellene mondjuk nógatás gyanánt, akkor hosszú azok névsora – orvosok, tudósok, m?vészek és még közéleti személyiségek is –, akik egyértelm?en hitet tettek az ember létezésének valódi céljai mellett, úgymint elkerülni az embertelenség bármely formáját a lélek erejével. Állítsunk hát zárándokhelyeket, amire a nyári szünet lehet a legalkalmasabb!

A szerz? titkosszolgálati szakért?, a Védett Társadalom Alapítvány kuratóriumának elnöke

www.magyar nemzet.hu

Ajánló